

De Messias in Genesis (Deel 3)

Harm Kieft

Ook in de geschiedenis van Abraham vinden we vele verwijzingen naar de komende Messias, waarmee we deze korte serie besluiten. We kennen allemaal de belofte die aan Abraham werd gegeven, een belofte waaraan de hele Schrift door wordt gerefereerd, een belofte die tot op de dag van vandaag actueel is en die in toekomstige tijden in Christus volledig zal worden vervuld. Abrahams Zaad

“En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem geboorzaam geweest zijt” (Gen. 22:18 SV). In Galaten 3 wordt deze aartsvaderbelofte door de apostel Paulus verklaard. *“Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad. Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het enkelvoud: en aan uw zaad, dat wil zeggen: aan Christus”* (Gal. 3:16). Opnieuw zien we een verwijzing naar het goddelijk Zaad, dat al vanaf het begin van de schepping aan de mensheid werd beloofd, de komende Verlosser in Wie alle volken der aarde gezegend zullen worden. Dit Zaad verliet de hemelse heerlijkheid om in de verdorven aarde te worden uitgestrooid. *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort”* (Joh. 12:24). Al in de belofte aan Abraham vinden we een verwijzing naar de ontelbare vrucht, die door Christus' dood en opstanding zou worden bewerkt. *“Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is;”* (Gen. 22:17a SV). Volledigheidshalve moeten we opmerken dat de aartsvaderbelofte hier niet alleen op geestelijke nageslacht betrekking heeft. Van Abrahams nageslacht, dat met het zand der zee wordt vergeleken, zal slechts een rest zich bekeren. *“Want, al ware uw volk, o Israël, als het zand der zee, een rest daaronder zal zich bekeren; verdelging is vast besloten, overvloeiende van gerechtigheid”* (Jes. 10:22). Slechts een klein gedeelte van het volk Israël zal dus geestelijk nageslacht blijken te zijn. Deze rest zal zich echter in het land der belofte opnieuw vermenigvuldigen tot een ontelbare menigte. *“Eens echter zullen de kinderen Israels talrijk wezen als het zand der zee, dat niet te meten of te tellen is. En ter plaatse waar*

tot hen gezegd wordt: Gij zijt mijn volk niet, zullen zij genoemd worden kinderen van de levende God” (Hos. 1:10). Ook mensenkinderen, die niet tot Abrahams fysieke nageslacht behoren, zullen zich tot Abrahams geestelijk zaad mogen rekenen en deel krijgen aan het goddelijk Zaad, Christus. Het is niet voor niets dat Abraham de vader van alle gelovigen wordt genoemd (Rom. 4). Hij is Gods kinderen in de blijde hoop op de Messias voorgegaan, zijn geestelijke ogen waren gericht op het heil dat door God was beloofd. In het geloof heeft hij dat heil mogen zien. De Here Jezus zegt daarover: *“Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd”* (Joh. 8:56).

Melchisedek

Vervolgens lezen we in het veertiende hoofdstuk over de – in onze ogen - mysterieuze Melchisedek. In Hebreëen 7 wordt hij gekenschetst als een type van Christus. Zijn naam betekent: ‘Koning der Gerechtigheid’. Onmiddellijk gaan onze gedachten uit naar Degene van wie Jeremia profeteert: *“Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; die zal als koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land”* (Jer. 23:5). Melchisedek was ook de koning van Salem, de Koning des Vredes. Opnieuw denken we aan de Messias van Israël, Die in Jesaja 9:6 ‘Vredevorst’ wordt genoemd. In Psalm 110 wordt de heerschappij van deze Koning en Priester naar de ordening van Melchisedek beschreven. Zijn heerschappij zal een tijdperk van vrede inluiden en Zijn priesterschap zal onveranderlijk zijn. Christus' offer heeft de weg tot de Vader immers voor altijd vrij gemaakt! Het belang van Christus' koning-en priesterschap, blijkt al uit het feit dat Abraham aan Melchisedek de tienden schenkt en door hem gezegend wordt, terwijl nakomelingen van Abraham, de Levieten, pas eeuwen later onder het verbond van de wet, werden aangesteld om tienden te heffen en in Gods naam te zegenen (zie Deut. 10:8). In Abraham waren dus zelfs de Levieten aan Melchisedek de tienden verschuldigd. (zie Hebr. 7:5 t/m 9). De boodschap is duidelijk. In Melchisedek zien we het beeld van Degene Die de wet zou vervullen en in Wie alle volken gezegend zouden worden.

De enige zoon

In hoofdstuk 22 lezen we hoe Abraham door God op de proef wordt gesteld. Eigenlijk bepaalt het eerste vers ons al direct bij het christocentrisch karakter van dit hoofdstuk. Abrahams gewilligheid om naar de stem van God te luisteren, een houding die hij tot uiting brengt

in de woorden: “hier ben ik”, doet ons denken aan de gehoorzaamheid van de Dienstknecht des Heren (zie bijv. Hebr. 10:7; “*Toen zeide Ik: zie, **hier ben Ik** (in de boekrol staat van Mij geschreven) om uw wil, o God, te doen.*”). De Hebreeënschrijver verklaart hiermee Psalm 40:8,9 dus tot een Messiaanse profetie.

Ook het tweede vers van Gen. 22 is veelzeggend. “*En Hij zeide: Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak, ...*” (Gen. 22:2a). Het gaat hier om de enige, geliefde zoon Isaak, die een prachtig type blijkt te zijn van de enig geliefde Zoon van God, de Here Jezus Christus. “*Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn **eniggeboren** Zoon gegeven heeft, ...*” (Joh. 3:16). “*En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is mijn Zoon, **de geliefde**, in wie Ik mijn welbehagen heb*” (Matt. 3:17). Isaak, die in deze profetische geschiedenis het Goddelijk Offerlam uitbeeldt, is dermate belangrijk, dat het bestaan van Abraham’s tweede zoon Ismael er hier klaarblijkelijk niet toe doet. Isaak is de zoon der belofte en daarom is hij de enige.

Het Lam ten brandoffer

“... en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op een der bergen die Ik u noemen zal” (Gen. 22:2). Abraham wordt in geloof met zijn zoon en een onmogelijke opdracht, naar een nog nader aan te duiden berg in het land Moria gezonden. Het is niet de eerste keer dat Abraham in geloof moet optrekken naar een plaats, die God hem zou laten ‘zien’. (In de NBG en SV is het begrip ‘laten zien’ in Gen. 12:1, vertaald met ‘zal wijzen’). Ook deze keer moet Abraham gaan in gehoorzaamheid, “... *zonder te weten waar hij komen zou*” (Hebr. 11:8). Het woordje ‘zien’ vinden we weer terug als onderdeel van het woord ‘Moria’, dat ‘door de Here voorzien, uitverkoren’ betekent. Het is de Here Zelf die Abraham opnieuw zal leiden naar de plaats van Zijn keuze en voorzienigheid. In gehoorzaam geloof treft de aartsvader voorbereidingen en gaat op reis, in het vertrouwen dat Gods voorzienigheid en uitredding, zijn deel zullen worden. Is het niet prachtig dat de Here, als Abraham op de derde dag in geloof zijn ogen opslaat, de plaats laat **zien**, waar Zijn voorziening zou worden uitgewerkt? Het is de plaats waar ook David later een altaar voor de Here zou oprichten (1Kron. 21:22) en de plaats waar Salomo, in plaats van de tabernakel, de tempel zou bouwen (2Kron. 3:1). De ontelbare brandoffers die op deze berg gebracht zouden worden, wezen stuk voor stuk

vooruit naar het beloofde Offerlam, dat eveneens op een heuvel in het land Moria, Zichzelf als een brandoffer volkomen zou geven, de zonden der wereld voor altijd wegnemend (Joh. 1:29). Volgens Hebr. 11:18,19 reikte Abrahams geloof zelfs verder dan de dood. “*Hij heeft overwogen, dat God bij machte was hem (Isaak) zelfs uit de doden op te wekken, en daaruit heeft hij hem ook bij wijze van spreken teruggekregen*”. Het is dan ook niet toevallig dat de ‘derde dag’, de dag van Christus’ opstanding, in deze geschiedenis in direct verband gebracht wordt met Abrahams gelovig zien (Gen. 22:4). God gaf hem genade om alles dat hij had, zijn geliefde zoon der belofte, op te geven. In geloof deed hij wat God van hem vroeg. In datzelfde geloof troostte hij Isaak met de woorden: “... *God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon*” (Gen. 22:8). Profetische woorden, die zouden blijven doorklinken en op tal van plaatsen in het boek Genesis zouden worden bevestigd. Het Lam Gods dat inmiddels gekomen is om de zonde der wereld weg te nemen (Joh. 1:29)..